

— Prieks, kur tu rodies?!

— Tss... No arodbiedribas kases.

Xabris

Nr. 4 • 1966

M. HRABAL

BEZ VĀRDIEM.

M. Muļules zīm.

NAUMS ALTŠULERS

No uzdevuma krājuma

1.

Klīdz ASV un tautos lamā,
Šauj Vjetnamā, draud Guantanamo
Un arī citur līen kā mušas...
Cik valstu tām ir uzbrukūšas?

2.

Bonnā māca, kas ir karš:
«Augstāk kāju, soļos marš!
Plašāks vērtens — tālāks (vērtens!...»
Cikreiz vajadzīgs tiem pērtens?

Atdzejojis H. Heislars

O. MAJORS

Mēness sonāte

1966. GADA VARIANTS

Zemei Mēness sen kautrīgi smaidīja,
Naktis Visumam cauri vadot.
Zeme klusēja. Zeme gaidīja...
Bet vai gaidīt vēl miljardiem gadu?

Sārtu vimpellī sākumā deva tā,
Viņa foto sev paņēma vietā;
Deva veselu staciju — «Devito»,
Tiešo vadu lai varētu lietot.

Nebij velti šī dāvana raidīta,
Vētru okeāns nerimst vairs dunēt.
Beldzot notika ilgi gaidītais —
Kūsāts Mēness iesāka runāt:

«Jūtu kvēle sāk krāteros mosties man,
Kas par to, ka vēl šrā ir ziema.
Gaidu ļoti. Laiks pienācis posties jau
Tev ar dēliem un meitām šurp clemā!»

— TIK UZMANĪGU CIEMIŅU SAŅĒMU
PIRMO REIZI!

M. Muļules zīm.

— MĒNESS DABOJIS BALSĪ...
— DIEMZEL, TĀ NAV AMERIKAS BALS...

M. Bīdola zīm.

— KATRAM DODIET TIKAI
VIENU SLEPI!

M. Zvirbuļa zīm.

Latvian Nr. 4

— EJAM UZ PIRTI!
— Paldies! Nūpat staršina jau šadeva.

— KĀDAS IR TAVAS MĪLĀKĀS GRĀMATĀSI
— SLIMNIEKU UN ATVAĻINĀJUMU REĢISTRĀCIJAS GRĀMATAS.

— KĀPĒC DZEM NOST
MATUŠI!
— LAI DOMĀTU, KA
ESMU JAUNKAREIVIS, NO
TIEM MAZĀK PRASA...

V. LANDO

N. Zvirbuja zīm.

KLŪME

Pa lauku ceļu brauca ģenerālis. Viņam blakus sēdēja pulkvedis un majors. Bija dienas vidus. Saule cepināja, un braucēju pieres kļuva sviedru lāses.

Ceļa malā stāvēja ar brezentu pārvilktā kravas mašīna. Uz kāpša sēdēja jefreitors un mierīgi kūpināja cigareti.

— Apturi! — uzsauca ģenerālis savam šoferim un, atvēris durvis, pasauca jefreitoru.

— Kas noticis, biedri jefreitor? Liela kļūme?

— Nebūt ne, biedri ģenerāli! Vienkārsi motors noslāpa. Laikam vajadzēs...

Ģenerālis izkāpa no mašīnas un uzsauca saviem ceļabiedriem:

— Jāpalīdz! Pastumsim!

— Bet, biedri ģenerāli, vajadzētu... — jefreitors

— Nekas, nekā, sēdies vien pie stūres!

— Bet, biedri ģenerāli, vajadzētu tos tur... — jefreitors negribīgi paklausīja.

— Iebildumus pie malas! — ģenerālis viņu pārtrauca.

Komandieri ar visu spēku stūma smago mašīnu. Lēni, ļoti lēni tā iekustējās. Simti, divi simti, trīs simti metru... Beidzot! No izplūdes caurules parādījās pirmie dūmu mulči.

Ģenerālis atviegloti nopūtās un jautāja:

— Ko tad jūs tik smagu vedat?

Jefreitors nezināja — smieties vai raudāt. Tomēr beidzot viņš sapņmās un vienā elpas vilcienā nobēra:

— Mašīnā guļ divdesmit kareivju, biedri ģenerāli!

L. VALDIS

Par karavīriem teiciens īss,
Ja ātrums jāizsaka vārdos, —
Pirms zibens gaismā nodzisis,
Tie paēdis

un noskūs bārdas!

Aldz. H. Heislars

APĶĒRĪBA

Staršina sašutis strīdās ar apģērbu noliktavas pārziņi:

— Tie taču ir pirmā auguma šineļi! Maniem kareivjiem par isiem! Es tādus neņem!

— Par isiem? Tik vien nelaimes! Lai sarullē un nēsā pār plecu.

CENTĪBA

— Kareivi Loclū, kāpēc jūs komandu «Celties!» izpildāt pats pēdējais?

— Toties, biedri staršina, komandu «Gulties!» es vienmēr izpildu pirmais.

VEIKLĪBA

Kareivis veikli pārlēca pār sētu. Kur gadījies, kur ne, priekšā vada komandieris. Kareivis ziņo:

— Brīvajā laikā trenējos āķērāju pārvarēšanā!

— Brašļi — atbildēja vīrsnieks. — Bet tagad: apkārt

griezties, pāri sētai, uz kazarmām — marši!
Kareivis āķērāsi pārvarēja divreiz veiklāk.

PĀRPRĀTIS

— Kareivi Bērziņ, kādēļ jūs šaujot alzverat acis?

— Biedri seržanti, jūs taču pats likāt nomaskēties tā, lai neko neredz...

MODRĪBA

Pie stenas avīzes dēja piesprausta balta papīra loksne. Uz tās uzrakstīts: «Interesentiem griezties pie jefreitora Kalniņa.»

— Atkal jūs neesat izlaiduši stenas avīzi! — komandieris sašutis rāj redkolēģiju. — Bez tam, ko nozīmē šis nesaprotamais uzraksts?

Visi stāv nokāruši galvas. Tikai jefreitors Kalniņš pašapziņīgi smaida.

— Es nevēlos, lai mums pārņemtu modrības trūkumu, — viņš mundri paskaidro.

— ???

— Lai neplederošas personas neuzzinātu dienesta noslēpumus, es nēsāju rakstus kabatā. Interesenti ar tiem var lepatīties jebkurā brīdī...

PILNĪGI SKAIDRS

Vada komandieris apmāca jauniesauktos kareivus.

— Jūs, Klotiņ, ar nodaļas komandieri esat norīkots izlūkos. Komandieris gājis bojā. Jūsu turpmākā rīcība?

— Biedri komandieri, tās taču ir tikai apmācības! — Klotiņš nedroši valcā.

— Protams...

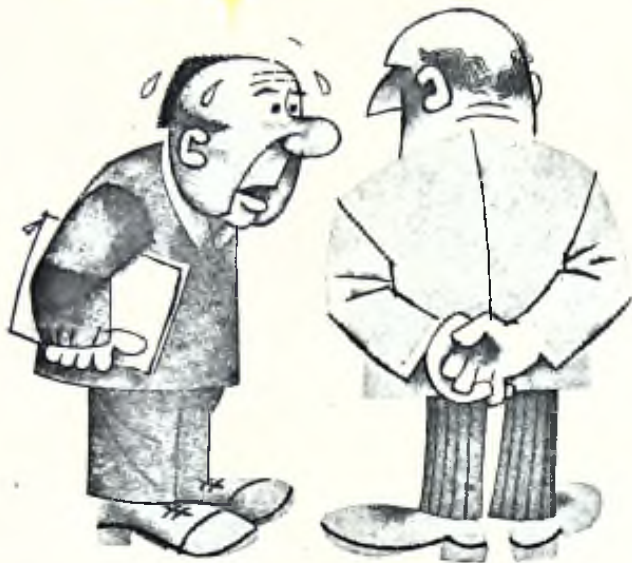
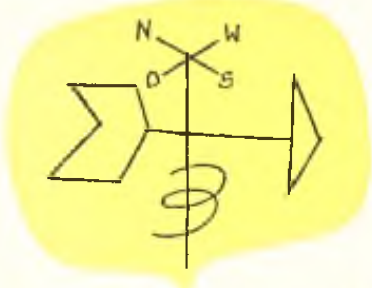
— Tādā gadījumā es tūdal skriešu uz virtuvi, lai pataupa nodaļas komandiera porciju.

KAREIVJU PARUNAS

Sašāvis svešu mērķi, neļopjies ar trāpījumu.

Ja motorā pazudusi dzirkstelīte, nepledāvā šoferim sērkoctiņu.

Netaupti mērķi, taupti lodi.

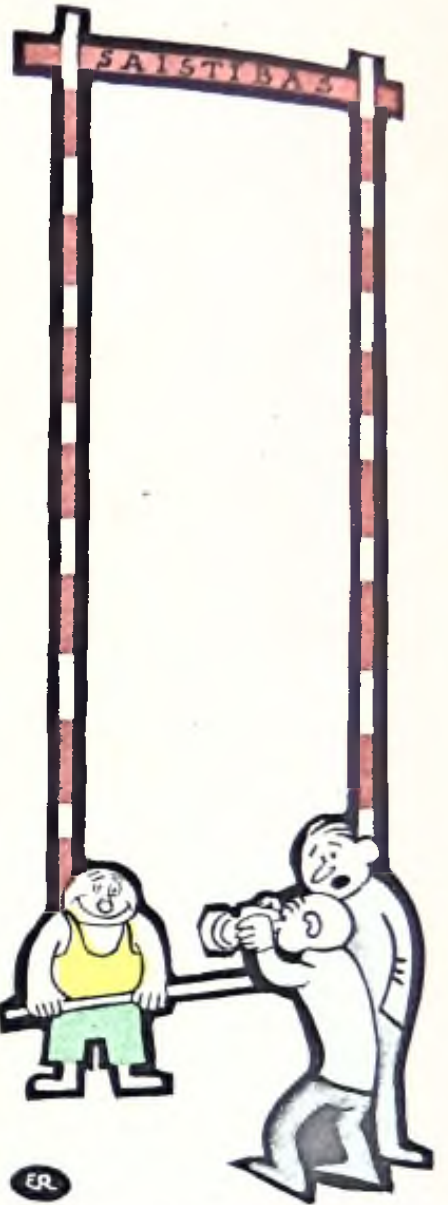

— KĀDAM, PĒC JŌSU DOMĀM JĀBŪT MŌSU RŪPĪCĪGĀS GALVENĀJĀM RĀDĪTĀJĀM!
— PĒC MANĀM DOMĀM, EE... E... E...

A. SĪRĀNĀVIČA JĀN.

— MŌSU KOLHOZĀ HEIZMANTŌJOT SKRĀPJA TRANSPORTIERI LUDZU!
M. MUIŠULAS JĪM.

— KĀTRŠ TĀCU SAPRĀTĪS, KĀ VĪMS SĀDU AUGSTŪMU NEVAR VEIKT.
— BET VĪMA MĒGINĀJŪMS TĪTĪES BŪS IEDVESMOJŪSS

E. RUSMAČA JĪM.

— KO TU TĪK DRŌMSI
— ANALĪZĒJU SAVU DZĪVI.

E. RUSMAČA JĪM.

Dažādos aspektos

PIĻE:
Nes kaut kur aiz mākašiem
Lidmašīnu krāt!
Tur tak pat ne vārdes nav!
Mājke, zemāk nac!

PEĻKE:
Es varu galvot kaut tūlī,
Ka istā saule
Mani spīd.
Bet tā,
Ko rāda debess jums,
Ir tikai
Atspidums!

CELMS:
Labāks esot atgūšs kokai
Nu diez! ...
Mējini
Us tāda apsēsties!

VĒZIS:
Skatieties, kā ļaudis niekus ma!
Es tak pats ar savam acim redzu
To, ka zirgi
Solo
Atpakaļ!

BRUNRUPUCIS:
Es — gausā!
Sis sprīdums melns līds!
Pat glēmēzis,
Pat tas
Man netiek līdz!

N. Zvirbuļa stm.

D U E L I S

(Ģimenes hronikas lappuses)

1566. gada 10. janvāri.

Sodien trešo reizi devos pēc atbildes uz savu iesniegumu. Sekrētāre, daiļa senjora Emīlija, mani tuļit pazina.

— Jus savu komunālo apartamentu remonta jautājumā, vai ne? — viņa teica. — Ļoti zēl, bet senjors vecākais kabaljero apartamentu lietās ir aizņemts un lūdza jus iegriezties pie viņa kaut vai nākamnedēļ.

— Atkal gumijas stiepšana? — es sašutu. — Senjors vecākais kabaljero nav turējis vārdu! Tas ir apvainojums! Ir aizskarts mans godš! Es prasū gandarījumu!

— Vēlaties izsaukt šefu uz divkaupt? — daiļa senjora lietāki apvaicājas.

— Jā, un nekavējoties!
— Nesteidzieties, godājamaš don Infarktes. Vispīrms jāizpilda dažas

nehēlas formalitātes. Lūdzu, te bus veidlapas.

13. janvāri.

Nupat beidzu izpildīt anketu ar divi simti astoņpadsmit jautājumiem.

15. janvāri.

Izpildu savu sekundantu anketas. Kā par nelaimi abi neprot rakstīt.

18. janvāri.

— Jus ļoti ātri rakstāt, don Infarktes. — daiļā senjora Emīlija, mani ieraudzījusi, teica. — Bet tas nav, viss. Vēl ir nepieciešama izziņa par pierakstīšanas apartamentos, izziņa par to, ka jums nav ādas slimību, raksturojoms no magistrāta un dzimšanas apliecība.

1. februāri.

Atvedu ar maršruta dilžamaš trīs saimūs pergamentu.

— Liekas, tagad ir visa. — senjora Emīlija teica.

Es atviegloti nopūtos.

— Vai, piedodiet! — viņa pēkšni atcerejas. — Vajadzīgs jūsu portrets astoņpadsmit reiz divdesmit četri un sekundantu portrets deviņi reiz divpadsmit collu formātā.

4. februāri.

Pasūtīju portretus māksliniekam momentālistam. Maestro apsūlēja rautes melnas miesas.

12. maijā.

Vivat! Portreti gatavi! Rit cina!

13. maijā.

Atvadījos no radniekiem, noskupstīju bernus, stevu un, sekundantu pavadīts, devos pie vecāka kabaljero apartamentu lietās.

— Te ir portretis — zobenu viciņadams, tevu senjora Emīlija! — Te ir dokumenti, kuri atvešanaš bina jomāre trīs kravas muļi! Te ir sekundantu! Sauciet šurp savu šefu, un mes tudal ķeršames pie lietās!

— Smieklīgais bardamais jaunekl! — senjora Emīlija smaidīdama atbildeja. — Puvaciet savu zobenu! Man no tā turbešanas sak sapei acis. Pierakstu jus rinda. Jusu numurs — četri simti divdesmit seši. Iegūmejat? Pārreģistrēšana katru nedēļu otrdienas un piektdienās. Kas neterodas uz pārreģistrēšanu, no saraksta tiek svītrots un automātiski zaudē tiesības uz divkauptu...

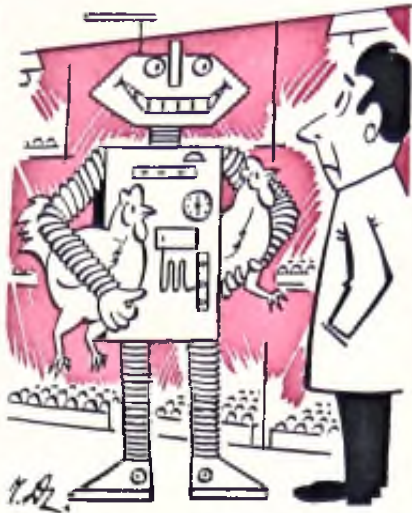
Viņa vēl ilgi kaut ko stāstīja, taču es vairs neklausījos. Man kļuva skaidrs, ka bruņniecības laiki aizgālušī nebutība. Tai pašā dienā pārdevu zobenu un bruņu krekli vecu dzelžu tirgotājam. Par saņemtajiem dukātem iegādājos āmuru, mārčūnu triscollu naglu, dažus oēļus un pats ķetos pie apsūtamentu remonta.

C. MELAMEDS

BEZ VĀRDIEM.

E. Ozoliņa zīm.

— ES ATKLĀJU, KĀ IZPERINĀT CĀĻUS BEZ ELEKTROENERĢIJAS.

I. Dzērko zīm.

— PAR SMILSU PULKSTEŅA LABOŠANU JĀMAKSĀ DĀRGĀK, CIENĪTAISI!

M. Romanovs zīm.

IZĒŠANA

Nezin, kā gadījās, bet tovakar darbā aizkavējos mazliet ilgāk. Velkot mugurā mēteļi, pamanīju, ka Sutriķis vēl arvien sēž pie sava galda un skatās griestos.

— Pulkstenis pussei, ej mājās! — es viņam uzsaucu.

— Nē, biedri Skuteli. — Sutriķis pakratīja galvu, — es turpmāk vakaros palikšu kantori ilgāk, lai klusībā analizētu paveiktā darba rezultātus un pārdomātu rītdienas uzdevumus.

— Vai tu nejutī pakausi tādu savādu šņākšanu? — bažīgi apvaicājos.

— Nekā tamlidziņa. Dažreiz mani moka sirdsapziņas pārmetumi, ka līdz šim neesmu bijis pietiekoši apzinīgs darbinieks. Mūsu cienījamais priekšnieks Vecpiens man ne reizi nav izteicis atzinību. Tagad viss mainīsies, viss kļūs citādi!

Man kļuva neomulīgi.
— Ir gan čūskal — mājās ejot, murmināju.
— Viņš, nelietis, grib mani izēst no vietas...

Nakti man rādījās briesmīgi murgi. Kantori bija ienācis priekšnieks Vecpiens un sacīja:

— Nēmot vērā to, ka biedrs Sutriķis ir kļuvis apzinīgs un paliek kantori arī pēc darba beigām, bet nodalas vadītājs Skutelis to nedara, es apmainu viņus vietām!

Pamodos pavisam pārbijies, ledzēru ūdeni un mēģināju saptot ko citu. Bet nekā — tiklīdz aizveru acis, redzu, ka Sutriķis sēž manā krēslā, krata pirkstu un baras:

— Skuteli, Skuteli, ja tu neklūsi apzinīgs un netupēsi kantori līdz vēlai naktij, es tevi pazemīnāšu par izsūtāmo puiku!

Otrā rītā man nezin kāpēc šķita, ka krēsls, kurā es sēžu, kļuvis nestabils. Visu dienu nervozeju, šķielēju uz Sutriķi un paklusām prātoju:

— Nekas no taviem plāniem neiznāks, intrigant! Tu mani neizēdīs!

Kad beidzās darbs, paliku sēžam pie galda un aiz gara laika zīmēju plikas sievietes.

Sutriķis aizgāja devīpos, bet es drošības dēļ nosēdēju līdz desmitiem un tikai tad devos prom.

Neskatoties uz spertajiem piesardzības soļiem, visai mierīgi nejutos. Mani morīja doma: kas notiks, ja priekšnieks Vecpiens par Sutriķa apzinīgo rīcību būs informēts, bet par manu nē? Lai novērstu jebkādus pārpratumus, neuzkrietoši iztaujāju Vecpiena šoferi.

— Klausies, Fricīt, cikos tu šefu ved mājās?
— Mēs ripojam tā ap sešiem. — Fricītis vien- tiesīgi atbildēja.

Tā bija ļoti svarīga ziņa. Nākamā vakarā, kad citi ar skubu drāzās uz vārtiem, es paņēmu tukšus aktu vākus un lieliem burtiem uzrakstīju: «Sodien paveiktā darba analīze un pārdomas par rītdienas uzdevumiem.» Vākos ieliku nesakarīgiem skaitļiem aprakstītas papīra lapas un šādas tādas tabulas, ko izplēsu no žurnāliem.

Dažas minūtes pirms sešiem, pasītis vākus paduse, sāku skraidīt pa maršrutu «Kantoris — tualetes istaba — kantoris». Skraidīšanai bija savs stratēģisks pamatojums — ceļš uz minēto laboratoriju ved gar direktora kabineta durvīm, un, ja vien būšu pietiekoši kustīgs, Vecpiens man neizbēgs.

Un tiešām, septītajā skrejienā es viņu sastāpu.
— Labvakari! — sveicināju un goddevīgi atkāpos sānis.

— Labvakar! — Vecpiens cienīgi pamāja.

— Vai tad tu, Skuteli, mājās vēl neej?

— Ko nu par mājās iešanu, ko nu par to... Es, biedri priekšniek, tagad katru vakaru analizēju paveikto un pārdomāju nākotnes uzdevumus.

Vecpiens apstājās.
— Tiešām?

— Jā, strādāju, cik vien apzinīgi spēdams!

— Tas ir labi! — Vecpiens man atzinīgi uzstā uz pleca. — Turpini tadā pašā garā!

Izslējis aktu vākus, lai priekšnieks redzētu, kas uz tiem rakstīts, es pavadīju viņu līdz mašīnai.

Kantori atgriezās drošiem soļiem un skaidri jutu, ka krēsls kļuvis tāds kā stabilāks.

Drīz tas kļuva pavisam stabils, jo Sutriķis, redzēdams, ka mani izēst viņam neizdosies, kantori vairs nepalika ne minūti ilgāk par darba beigām.

... Pēc nedēļas uzzināju interesantu faktu. Izrādās, Sutriķa apzinības lēkmei ir bijis pavisam cits iemesls. Pie viņa dažas dienas ciemojusies sievasmāte, un Sutriķis, jēra dvēsele, baidījies vakaros nākt mājās, pirms milā viešna nav aizmigus.

Sodien no kantora mierīgi aizgāju tieši piecos.

Pie vārtiem mani ar drūmu skatienu pavadīja šoferis Fricītis. Viņš, nabadziņš, tagad mājās tiek ļoti vēlu, jo priekšnieks Vecpiens nezin kādēļ sācis katru vakaru tupēt savā kabinetā līdz pusnaktij.

A. SKAILIS

—KĀPĒC JŌS LAIZĀT IEKŠĀ PIEDZERUSĪ!
— MĒS PIEDZERUSUS NĒLAIZĀM, VIŅĪ TĒPĀT PIEDZERAS.

G. Bērsiņa zīm.

JURIJS BLAGOVŠ

Roka roku...

Sis veikalvedis nebij tas.

Kas skaļi kliedz «Es zogu!»:

Bij viņam toties leiciens mazs:

«Tā sacīt... roka roku.»

Vai naktis tumst, vai rīti most,

Iet labākais pa loku:

«Es jums, jūs man, bet citus nost!

Tā sacīt, roka roku.»

Pēc darblem, alkdamš atpūsties.

Viņš veica to kā joku:

Un ceļš jau rit uz Sočiem ies —

Tā sacīt, roka roku.

Pa lēlo prata sadabūt

Gan cementu, gan koku,

Un lūk, jau vasarnicā sūt —

Tā sacīt, roka roku.

Ja prokurora draugs būs viņš,

Tad nebūs bail pat spoku —

«Te... jūsu kundzei... audumiņš...»

Tā sacīt... roka roku...»

Smeļ prokurors:

— Es jums labprāt

Drīz noņemšu šo sloģu!...

Un lūk, jau mašina ir klāt —

Tā sacīt

roka roku!

Atdz. H. HEISLERS

Zaļā maijvabole

Viņa svārku atloku rotāja lauku margrietīņa. Mēs abi staigājām pa prospektu un plāpājām, kā jau veci, labi pazīdas.

— Kad es biju, re, vēl tāds, — viņš nolaida plaukstu gandrīz līdz zemei, — kad biju tāds, ķēru uz blīznām maijvaboles. Nevarēju iztikt bez blīznām un maijvabolem, kaut nosit, nevarēju!

Bridi viņš bēdīgi klusēja, tad vēl bēdīgāk piebilda:

— Ak, bitīšu sanona!... Ak, kalnamētru smarža!

Viņš tik tikko neievaidējās un, aizvēris acis, atkal kēra maijvaboles, ostīja kalnamētras, bet vējš piesardzīgi kustināja ziedlapīnas viņa margrietīņai. Es godbijīgi klusēju.

— Manas agrākās atmiņas saistās ar govju maurošanu, — viņš apņēmīgi sacīja, it kā es būtu viņam runājusī pretī. — Mani tēvi, tēvutēvi un senču tēvi ne uz mirkli nešķīrās no zemes... Zeme! Vai dzirdi, kā tā mani aicina?

Sasprindzināti ieklausījos, bet dzirdēju tikai garāmbraucosās «Volgas» dūksšanu.

— Zeme mani aicina! — viņš tikko neiekliedzās.

Varbūt viņš tiešām dzirdēja tos aicinājumus. Kas viņu zina? Man pēkšņi kļuva kauns — kāpēc gan es aizmitsu savus senčus un senču senčus? Tāpat jau kādreiz biju maijvaboles ķēruss.

Draugs maigi pieskārs margrietīņai.

— Rit dodos uz laukiem. Pēc paša vēlēšanās.

— Bet maijvaboles ir atrodamas arī piepilsētās...

Viņš pameta uz mani nīcinošu skatienu.

— Dodos vadīt atpalikušu kolhozu. Pacelt to! Izvest pirmrindniekos! Mana vieta ir tur, kur grūtāk.

— Bet dienests? Bet dzīvoklis ar ērtībām? — gribēju pavaicāt, taču neuzdrīkstējos. Tādi niecīgi, prozaiski jautājumi var tikai aizskart viņa aicinājumu pārpilno sirdi.

— Tad nu paliec sveika! Tik drīz vairs neredzēsīties. — Viņš pasniedza roku. — Braucu rit.

— Ar gimeni?

— Ģimene paliek pilsētā... Katra cīņa prasa upurus.

Kopš tās vēsturiskās dienas bija pagājis gandrīz vesels gads. Strādāju savu sauso kantora darbu un šad tad atcerējos drauga pašreizējo rīcību. Bet tad vienu dienu man kāds uzstā uz pleca. Jā, tas bija viņš! Viņa vaigi bija pielīpuši pilnī veselīga zemnieka sārtuma, bet svara pieaugums par kādiem deviņiem kilogramiem skaidri liecināja, ka zemes aicinājums bija pārvērties miesā.

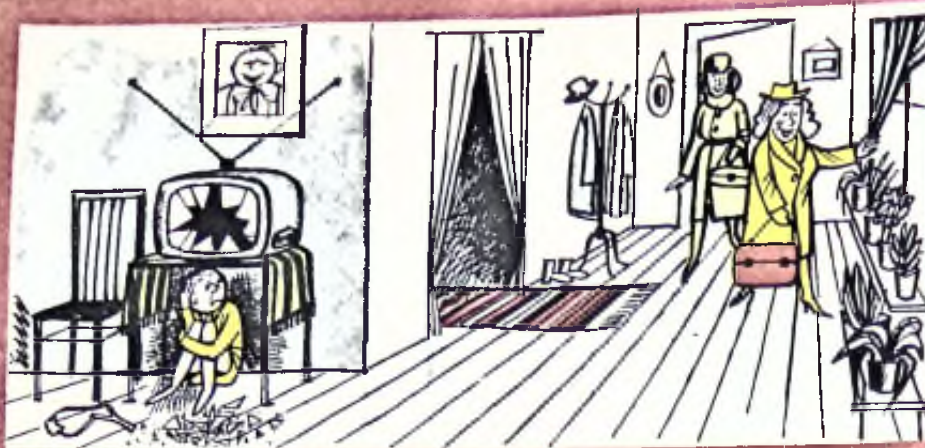
— Uz lauksaimniecības darbinieku apspriedi? — es godbijīgi vaicāju.

— Ej, ej! — viņš smējās. — Es jau pirms mēneša atgriezos... Redzi, — viņš jau klusāk paskaidroja, — tā iekšējā balss mani bija pievilusi. Novārdīju kolhozu gadu un sapratu, ka esmu izdarījis kļūdu... labojatgu kļūdu un atgriezos. Pavizināt?

Viņš pamāja uz gluži zaļas, gluži jaunās «Volgas» pusi. Tagad sapratu, kādas maijvaboles ķert savu senču un senču senču zemē tā stiežas mans draugs.

V. ZILINSKAITE

— MANS DĀRGUMĪNS PUKĪTES APĻĒIS, PUTEKĻUS NOSLAUCĪIS...

— ES JAU TEICU, KA ETĪDE BERŅAM PAR GRŪTI!

— VAI SOMU ESI SAKRAVĀJISI!
— TĪLIT BEIDZUI!

M. B. K. O. T. A. S. M.

Zamšādas, ar laku kombinētas

Brīnīšķīgas kurpes bija sanēmusi pilsoņi Zilberhaube pociņā no ārzemēm: melnas, zamšādas, ar laku kombinētas.

— Ērtas, glītas, veselīgas kājai, — viņa slavēja savu mantu. — Par šādu cenu jūs nekur tādas nedabūsi.

Cena gan bija ne visai piemērota, bet, tā kā es nācu ar sievas mātes draudzenes rekomendāciju, neuzdrošinājos iebilst.

Kurpes biju uzvilcis kājās kādas trīs reizes: viesībās, teātrī un operā. Bet, kolīdz ieradās ar tām mūsu rūpnīcas jaunatnes ballē, mans draugs Ķepiņš pasķielēja uz korpēm un jautāja:

— Kur tu tādas rāvi?

— Patik?

— Hm, tādās mans vecvectētiņš uz baznīcu gāja.

Es apmulsu un neapjēdzu, ko atbildēt. No tās dienas savas brīnīšķīgas kurpes vairs kājās nevilku.

— Zini ko, — sieva man kādu dienu sacīja, — tev tās kurpes bijušas nebijušas. Ja negribi valkāt, tad pārdod un nopērc citas. Veikalā var dabūt ļoti glītas.

Sieva jāuzklausa ne jau tāpēc, lai pēc tam darītu otrādi. Paņēmu kurpes padusē un aizsoloju uz komisijas veikalu. Izstāvēju garu rindu un saņēmu šādu atbildi:

— Kurpes ir vecmodīgas, neviens tādas nepirks. Pamēģiniet nodot uzpirkšanas punktā.

Darīju, kā teikts.

— Ko jūs te esat mums atnesis? — meitene uzpirkšanas punktā brīnījās. — Kur mēs tādas

lai liekam? Nestandarta. Nemodernas. Nesiet uz puscenu punktu, varbūt tur paņems.

Puscenu punkts ir uzpirkšanas veikals, kur pieņem preces, kas nolietotas vairāk nekā par piecdesmit procentiem.

— Nē, tādas mēs pirkt nedrīkstam, — man paskaidroja. — Tās ir gluži jaunas, nesiet uz komisijas veikalu.

— Pateicos, tur esmu jau bijis. Nepieņem.

— Nu tad uz uzpirkšanas punktu.

— Arī tur biju...

Veikala darbinieks noplātīja rokas.

Paķēru nelaimīgās kurpes un izdrāzos pa durvīm. Ceļā satiku draugu un izstāstīju viņam savas bēdas.

— Grūti jau ir, — draugs atteica. — Bet līdzēt tomēr var. Aiznes tās uz puscenu komisijas veikalu centrālā tirgū, tur var pārdot visu ko. Tikai cena būs zemāka par pazoles vērtību.

Tā arī izdarīju.

Kādu svētdien, kad sēdējām pie pusdienu galda, istabā ienāca krustmāte Lūcija.

— Mīlo Pēteri, — viņa sacīja, — savas sklerozes dēļ aizmirsiu tevi apsveikt vārda dienā, toties izdarīšu to tagad.

To teikusi, viņa paraknājās savā somā un izvilka no turienes ar rozā lentīti aptītu kārbu. Tajā atradās — manas kurpes!

— Brīnīšķīgas, importa, zamšādas, ar laku kombinētas! — krustmāte teica. — Un, galvenais, — pasakaini lētas!

MIERMĪLIS STEIGA

Pat domādams neizdomāsi...

Lūdzu tiesu atzīt mani šajā sādzībā par nevainīgu, jo pretējā gadījumā mani sodīs.

Dažreiz uz biedru tiesu uzaicinātie atbildētāji ir gudrāki nekā paši tiesneši, un tad ir sevišķi jāuzmanās.

Pašā karstākajā darba laikā vairāki strādnieki saslima un ilgāku laiku dzīvoja uz zilajām lapām.

Lekcija bija interesanta un saturīga. Tajā tika minēti arī fakti.

Sakarā ar lesnām man piemētās klepus.

Rūpējoties par rūpnīcas ārējo izskatu, noastafētājam pagalmu un pēc tam iestādījām tur kokus un krūmus.

Šajos mēnešos viņa mani ne tikai apkopa, bet arī pārdināja un apkurināja.

Pagaidām mans bērns ir mazs, un tāpēc mani neklausā, jo viņš jau vēl nesaprot, ka paklausīšana ir vajadzīga.

Sodien mēs esam sanākuši, lai apspriestos, kā minētos trūkumus uzlabot.

Pierakstījis A. BRIEDIS

BEZ VĀRDIEM.

V. Z. A. S. M.

AR MAKŠKERĪTI

Vīrs gulēja laivas dibenā, skatījās uz krastu un klusi vaimanāja:
— Pagalam mana manta! Pagalam ...

Krastmalā miņājās vairāki pilsoņi un vicināja dūres:

- Nu viņš dabūs sutu!
- Mēs viņam parādīsim!

Jo tuvāk nāca krasts, jo vairāk uztraucās laivinieks. Ne pirmo reizi viņam «deva sutu» un «parādīja».

Taču brīdī, kad līdz krastmalai bija atlikusi tikai pāris airu vēzieni, vīram radās lieliska ideja.

— Brāji! — pielēcis kājās, viņš iesaucās un pavicināja makškerkātu. — Esmu aizkustināts! Nebiju cerējis uz tādu sirsniņu sagaidīšanu!

Pilsoņi krastmalā apmulsā.

— Brāji, — vīrs no laivas turpināja, — es jums parādīšu labākās makškerēšanas vietas. Brangos loņus aprīņos pat jūsu sievasmātes!

Taču labsirdīgais bija aizmirsis, ka nepateicība ir pasaules alga. Krastā viņu tūdaļ ielenca nikni pilsoņi un rādīja zvejas inspektoru apliecības:

— Kur tikli? Kur zivis? Būs raksta akts!

Taču notvertais pēkšņi kļuva par visam drošs:

— Nav tiklu. (Vienīgi gaisregis spētu atrast vietu, kur tie bija noslēpti.) Ir divi laši un mazumiņš vimbu. Vai es vainīgs, ka šī dabas dāvana kā apmāta metās uz manas makškeres āka?

Diemžēi, viņam neticēja. (Makškeres posmi pat nederēja kopā.) Lika samaksāt sodu. Pēcdesmit rublu.

— Nemaksāšul! — lašu ķērājs uztraucās un, pasitis padusē makškerīti, devās uz Ogres rajona tiesas namu, kur uzrakstīja sūdzību. Tā un tā, zvejas inspekcija mani, Veldi Vilni Olgerta dēlu, Ogres Starparajonu celtniecības organizācijas darbinieku, vajā ar naudas sodiem. Kur ir taisnība?

Taču diezin vai tiesneši uzķersies uz šī makškeres āka ...

V. VĒDZELE,
O. KALNS

BEZ VĀRDIEM.

E. O. zīm.

H. HEISLERS

Pamācība

— Ja gripas bail, tad biežāk, brāļi, mel.

Un vīrusus drīz izrausi ar saknēm! ...

Es nezinu, kā būt — vai par, vai pret?

Tā arī bij —

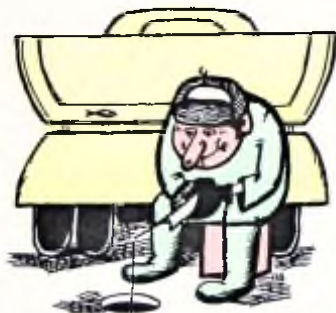
vīrs nomira ar aknām.

Saciņa un ...

— Tiribai un kārtībai būs būt! — saciņa «Volgas» ipašnieks un izmeta sakrājušos cigarešu galus uz ielas.

— Es jums, biedri, pilnīgi piekritu. Šis jautājums jāatrisina bez kavēšanās. Nedrīkst pret cilvēkiem izturēties birokrātiski! — saciņa kādas ieslādes darbinieks un palūkojās pulksteņi. — Bet tagad atvainojiet, man jāiet. Redzat, jau divas minūtes pāri manam darba laikam. Pienāciet rīt!

O. SARMA

OPTIMISTS.

D. Breikja zīm.

— AK TU POŠLOTĀJ, MANI TU ĀRSTĒ AR PŪSTO ŪDENI, BET PATS EJ PĒC ZĀLĒM UZ APTIEKU!

I. Dzerko zīm.

— TAS NOMIRĒJS GAN LAIKAM IR BIJIS LABS CILVEKS ...
— KUR NU LABS, VISIEM PALIKA PARĀDĀ ...

M. Romanos zīm.

„DADŽA“ KONSULTĀCIJA

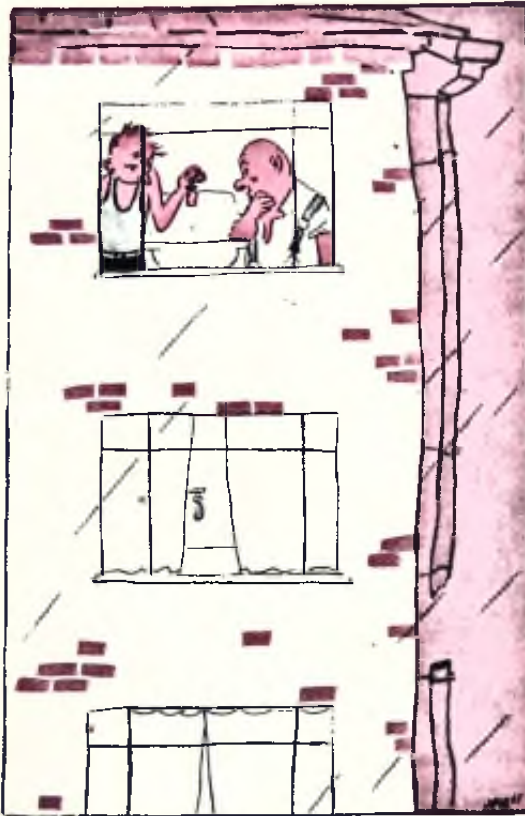
JAUTĀJUMS. Vai skaitlis «13» patiešām ir nelaimīgs?
ATBILDE. Gluži otrādi. Dažkārt tas ir laimīgs. Ja vakaros 13. līnijas trolejbuss pienāk ik pēc 13 minūtēm, tad tā jau ir laime.

JAUTĀJUMS. Kāda atšķirība starp lāci un kombainu?
ATBILDE. Lācis ziemu pavada savā alā, bet Tukuma rajona Kārļa Marksa kolhoza kombains SKP-4 vēl janvārī bija iesalis dubļos turpat pie darbnīcas.

JAUTĀJUMS. Vai malca staiga kajam?
ATBILDE. Daži darbinieki, acimiedzot, ta doma, jo Rīgas malcas noliktavās un veikalos nav pietiekošā daudzumā transporta līdzekļu.

Вожник

BALKRIEVU HUMORA UN SATIRAS ZURNALS

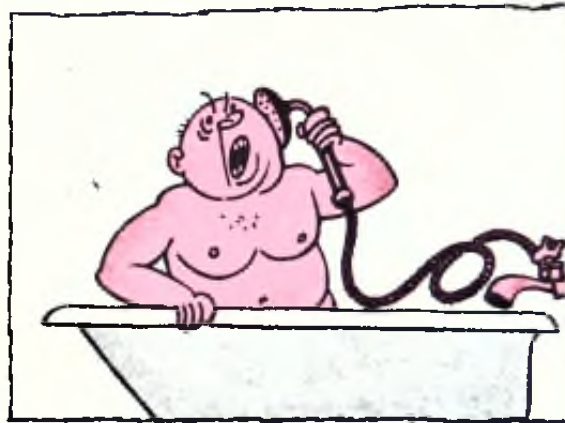

— Ko tas nozīmā: «smags ūdens!»
 — Tas ir tāds ūdens, kas līdz mūsu stāvam netiek.
 A. Volkova zīm.

Bez vārdiem.

L. Čurko zīm.

— Halol! Halol! Kāpēc nav karsta ūdens!

A. Čurkina zīm.

Ierāduma spēks..

Uzminēt, kurš šeit ir priekšnieks!

V. Smatova zīm.

Tā esot gadījies

Amerikāņu trompetists Luijs Amstrongs draugu pulkā reiz stāstījis: «Man nebija pulksteņa. Kad naklī gribāju zināt, cik pulkstenis, sāku pūst trompeti. Drīz vien kāds no kaimiņiem sāka dauzīt sienu un kliegāt: «Kāda nekaunība — trokšņot pulksten trijos naktlī!»»

Fransū Rablē bija ne tikai liels rakstnieks, bet arī ārsts, kam jāatbild par kardināla di Belē lab-sajūtu. Kādu dienu sulainis pasniedza kardinālam lielisku zivi. Rablē iesita pa bļodas malu ar karoti un noteica: «Grūti sagremojama.»

Kardināls, kura kungis nebija visai teicamā stāvoklī, lika zivi aiznest. Kad pēc pusdienām emine-nce nejausi gāja garām virtuvei, viņš ar izbrīnu ievēroja, ka Rablē viens pats notiesā zivi.

«Vai jūs nupat neteicāt, ka zivs ir grūti sagre-mojama?»

«Jūs esat mani pārpratis, eminence, — es do-māju bļodu,» atbildēja rakstnieks.

Slavēnis dramaturgs Džordžs Bernards Šovs sa-nēma no kādas augstprātīgas dāmas šādu ielū-gumu: «Būšu mājās ceturtdien no pl. 16 līdz 18.» Šovs nosūtīja ielūgumu atpakaļ ar piezīmi: «Es arī.»

Napoleons reiz jautāja ārstam, cik cilvēku viņš aizsūtījis uz viņpasauli.

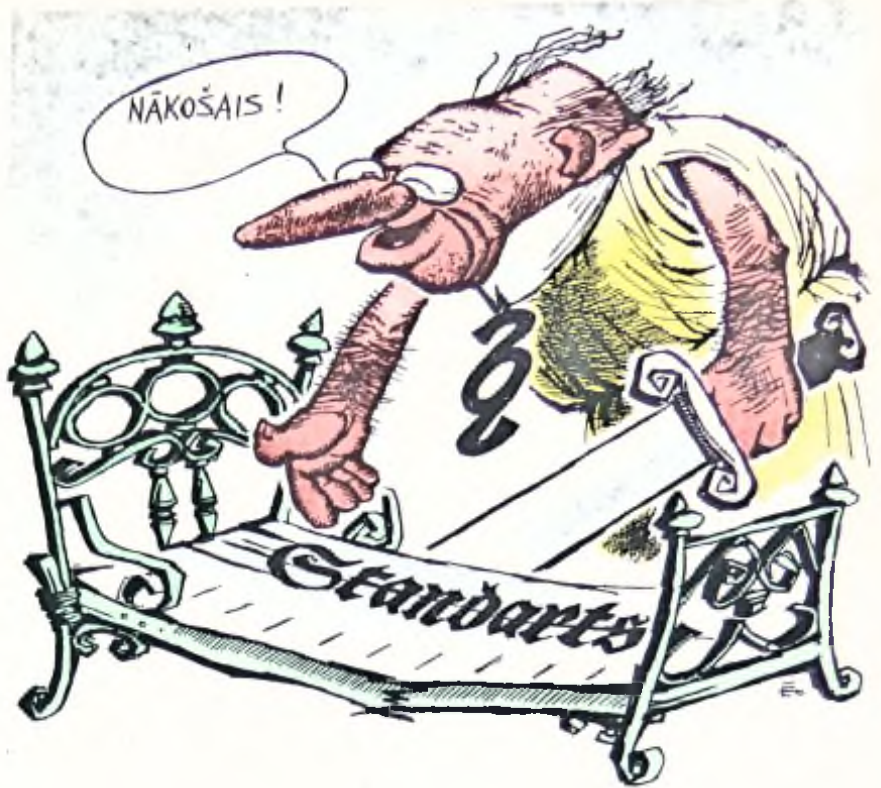
«Apmēram pieci simti tūkstošus mazāk nekā jūsu augstība,» atbildēja ārsts.

Franču fabulu dzejnieks Lafontēns bija ļoti iz-klaidīgs. Reiz viņš devās apciemot savu draugu. Kad viņam pateica, ka tas miris jau pirms vairā-kiem mēnešiem, dzejnieks atbildēja:

«Pareizi, pareizi, tagad es atceros, arī es pie-kaņa teicu runu.»

A. VOLFS,

«Süddeutsche Zeitung»

PROKRUSTA GULTĀ.

Ē. O l a zīm.

TAISNĪBA—NETAISNĪBA

No bezkaunīga skolēna atmiņām

Antons Noglera kungs, mūsu ti-cības mācības skolotājs, šodien ir drūms.

— Jūsu sirdis, bērni, — viņš vaimanā, — nav palicis nekādas dievbijības un cieņas. Jums jāklausa savi skolotāji un vecāki, kā teikts tānī Lūkasa evaņģēlija 53. pantinā. Viņi parādīs jums ceļu uz paradīzu, vienmēr sniegs jums labu priekš-zīmi. Nu, bērni, kas man pateiks, kādu priekšzīmi viņi jums sniedz?

— Viņi sniedz labu priekšzīmi tāpēc, ka iet baznīcā. — Lidija nekavējoties atbild.

— Pareizi, bet viņi balsoja par Ādolfu Hitleru, — es saku. Inter-santi, ko gan skolotājs tagad teiks?

— Priekšzīme, par kuru tu runā, neizraisa cieņu. Tie nedaudzjie ve-cāki, kas tā rīkojās, izdarīja milzīgu kļūdu, kā mēs tagad to zinām.

— Bet kā lai tie būtu zinājuši, ka viņi kļūdās? — Mekijs vaicā.

— Vajadzēja paprasīt padomu prātīgiem cilvēkiem: tēvam, skolo-tājam vai, vislabāk, mācītājam.

— Mans tētis tā arī izdarīja. Viņš lūdza padomu savam vecajam tē-vam, — es piemietinu.

— Tavš tēvs rīkojās pareizi, — Noglers atbild.

— Vectētiņš viņam pateica, ka gadījumā, ja pie varas nāks Hitlerš, būs karš.

— Nu ko, tavam vectētiņam bija liela dzīves pieredze. Viņš visu pa-redzēja absolūti pareizi, kā mēs to tagad zinām.

— Jā, bet viņš vēl teica, ka karš uzlabos mūsu stāvokli un tāpēc va-jag balsot par Hitleru.

— O, tādā gadījumā viņam nebija taisnība!

— Tāpat teica arī mans tēvs un prasīja padomu savam vecajam skolo-tājam.

— Pareizi darīja, — Noglers saka. — Bet šis skolotājs bija no kreis-sajiem, — es saku.

— Tādā gadījumā tavš tēvs rīko-jās nepareizi! — Noglers kliedz. — Viņam vajadzēja prasīt padomu mācītājam.

— Tas skolotājs teica, ka manam tēvam nekādā ziņā nav jābalso par Hitleru.

— Skolotāja padoms bija pilnīgi pareizs, — Noglera kungs māj ar galvu.

— Un vēl viņš teica, ka Hitlerš ir uz vienu roku ar meļņsvaŗciem, ka viņi visi ir viena kompanija, — es saku.

— Kā mēs tagad zinām, tas abso-lūti nesaskan ar patiesību, — Nog-lers gandrīz vai eksplodē aiz saņu-tuma. — Šis skolotājs, par kuru tu runa, nekaunīgi apmeloja baznīcu.

— Tada gadījuma esmu priecīgs, ka mans tēvs viņam nepaklausīja, bet aizgāja pie mācītāja.

— Beidzot! Tas bija pats pareizā-kais, ko viņš varēja izdarīt. Viņam jau pašā sākumā tā vajadzēja ri-koties.

— Mācītājs teica, ka Hitlerš izrē-kinas ar bolševikiem.

— Nu ko, no vēstures viedokļa tā bija pilnīgi attaisnojama ri-cība, — Noglers saka. — Patiešām Hitlerš to darīja.

— Tātad būtu bijis labāk, ja

tēvs būtu drikstējis balsot par Hit-leru? — es nenoturoš.

— Nē, nē. Nekādā gadījumā. To viņam vienaiga nevajadzētu darīt, kā mēs visi zinām.

— Bet mācītājs, tieši otrādi, vi-nam ieteica to darīt. Kā lai šai jezga atrod skaidrību? — es saku.

— Lai kā arī tas būtu, bet tas nav pareizi! — Noglers kliedz, gluži izmists. — Mācītājs pats toreiz va-rēja apmulsť.

— Bet kam lai tādā gadījumā

viņš būtu uzvarējis kara un taide-jadi darijūs galu bolševismam? — Mekijs vaicā.

— Vispar ņemot, tas nemaz nav tik tāli no patiesības...

— Labi, ja viņš būtu uzvarējis,

prasa pareizu padomu? — grib zināt Mekijs, Grendels un visi pārējie.

— Milbe bērni, lūgšim dievu! — Noglers beidzot atrod izeju

— Stunda jau iet uz beigām.

(No žurnāla «Za Rubežom»)

Rūpes par reprezentāciju

— NE JAU PIRMO REIZI AR PĪPI! UZ JUMTA!

E. Rusmoga zīm. (pēc J. Zieda tēmas).

Gribēju ietēt pirmās kategorijas restorānā «S.», lai paēstu vakariņas. Mugurā man bija zamsādas jaka un sporta kreklis bez kaklasaites.

— Tādā izskatā, godājamais, iekšā netiksiet, — šveicars paziņoja.

— Kāpēc? — vaicāju.

— Neesat kā pienākas apģērbies, — viņš paskaidroja. — Pie mums ir obligāts balts kreklis un kaklasaite. Mūsu restorāns ir pirmās šķiras lokāls, te iegriežas ārzemnieki, tāpēc mums jā rūpējas par reprezentāciju.

Devos uz būdu, kur varēja dabūt alu, un sevi atzinu, ka tāda kārtība, bez šaubām, ir pareiza. Restorānā iegriežas ārzemnieki un tāpēc reprezentācija ir nepieciešama...

Bet tad man ienāca prātā doma, ka ielās arī staigā ārzemnieki. Taču gājēju vidū, diemžēl, šur tur gadās nemoderni ģērbti pilsoņi vai arī tādi, kam viena otra garderobes detaļa nav pieskaņota visam pārējam. Pats daudzreiz esmu redzējis, ka šallītes krāsa ēdas ar cepuri, ka viršiešu bikses nav labi izgludinātas, bet dāmas ziemā staigā ar kokosšķiedras somiņām. Tāds skats pat šveicaru no pirmās šķiras restorāna varētu satriekt, kur nu vēl ārzemnieku. Vai ielās arī nebūtu jā rūpējas par reprezentāciju? Pietiktu vienas mašīnas ar modes salona darbinieku, kas pa megalonu dotu gājējiem aizrādījumus. Piemēram: «Cienījamā ar ilga cepurī! Tagad vairst nevalkā pēc auguma sūtus mētelīšus, bet uz apakšu plātākus, zvanveidīgus! Lūdzu nekavējoties atstāt ielul Gājēj! pie skatloga ar zivju konserviem! Ko jūs, godājamais, esat uzvilcis? Droši vien veclēva paltrakul! Un kas tā par cepurī?! Tādā izskatā, godājamais, varat sēdēt mājās nevis atrasties uz ielas!»

Tāpat der ievērot, ka ārzemniekiem var iekrist prātā pabraukāties ar tramvaju. Tāpēc tramvajos arī es sarīkoju krietnu tīrīšanu. Rūpēties par pasažieru eleganci uzdotu konduktoram, kas būtu apmācīts speciālos modes kursos. Viņa aizrādījumi skatnētu apmēram tā: «Ar ko jūs, godājamais, liemat tramvajā? Kurš galdnieks jums pasūvis šo garnitūru? Lūdzu, pavirzieties uz priekšul Tikai ne jūs, cienījamā! Jums kājās ir kurpes ar naglīnpapēžiem, tāpēc atstājiet tramvajul Naglīnpapēži vairst nav modē!»

Iemācītos cilvēki domāt par eleganci.

Tā prātodams un lēnām sūkdams alu pie kioska, laiku pa laikam uzmetu kritiskus skatienus garāmģājējiem. Vienam kaut kas krokojas, otram kaut kas nav izgludināts, trešam kurpes nesaskan ar zeķēm. Sāku neērti justies tādā vidē, kaut arī neesmu ārzemnieks un tikai reizi esmu bijis citā zemē — Čehoslovākijā. Tāpēc, gluži dabiski, man iegribējās, cik ātri vien iespējams, nokļūt tai elegances oāzē — pirmās šķiras restorānā «S.». Aizgāju mājās, uzvilku smokingu, baltu kreklul ar cieto krūti, apāvu lakurpes, apsēju tauriņu un kabatā iebāzu kaklasaiti (gadījumam, ja šveicars to pieprasītu).

Pie ieejas restorānā drūzmājās vairākas personas, tomēr pacentos izspraukies priekšā. Krekļa krūts mirdzēja sniega baltumā, smokinga atloku zīds spīdēja, bet šveicars, uzbrēcis «Kur īlen!», izgrūda mani ar lādu sparul, ka es ar visu savu eleganci atrados uz ietves gulus. Tas bija jo nepatīkamāk tāpēc, ka cilvēki vēl labu laiku mani brādāja, iekams paspāju piecelties.

Varbūt tai brīdī restorānā ārzemnieku nebija un tādi eleganti apmeklētāji kā es tur nebija vajadzīgi!

(«Sēpīlīka», Varšava)

ČEHU HUMORS

Māte mazajam Jeničekam dzied šūpuļdziesmu. Jeničeks jautā:

— Māmiņ, vai es jau drīkstu gulēt jebšu tu vēl gribi dziedāt!

— Vectētiņ, kā tu varēji nodzīvot līdz simt gadiem!

— Es biju pacetfīgs, puisīt.

Puisis atzīstas meitenei mīlestībā. Ši viņu atraida.

— Tagad tu nošausies, jā!

— Nē, šādos gadījumos es parasti slīcinu.

— Tā ir tava laime, ka es mīlu bērnu. Citādi es tevī jau sen būtu plekāvis, — sešus gadus vecais Toniks saka Frantīkam, kam ir tikai pieci gadiņi.

— Kas tur atkal atnācis!

— Kalmiņu zāns. Viņš lūdz ledot korķu vijķi.

— Korķu vijķi! Vienu mirklīti — es pats to aiznesīšu!

— NEDER! SKATOTIES UZ ŠO GLEZNU, NĀK MIEGS...

U. Mozavilka zīm.

Kas gan viss nenotiek pasaulē

Savienotajās Valstīs joprojām pastāv virkne dīvainu likumu. Piemēram, Oklahomā aizliegts perkos medīt. Goidsboro pilsētā (Dienvidkarolinā) aizliegts pārdot lāpītas drēbes. Illinoisā frizētāvis klientiem aizliegts gulēt. Fladelfijā aizliegts izstāst par logu sievieti brunčus. Floridā aizliegts naktīs krākt. Bostonā aizliegts svētdienās peldēties. Losandželosā aizliegts turēt dzīvokļos nīzīrgus.

Kāds marokāņu diplomāts, iebraucis Parīzē, devās viesos pie paziņām. Uz dārza vārtiņiem viņš ieraudzīja brīdinājumu: «Uzmanību, dārzā — suns!» Baidoties, ka viņu nesakož, diplomāts devās pie tuvākā telefona un paziņoja saimniekam par savu teražanos. Atgriezies pie dārza vārtiem, diplomāts ieraudzīja namatāvu, kas turēja rokās mazu sunīti. — Mēs izkārām brīdinājumu tāpēc, — pastaidroja namatāvs, — lai kāds šo mazuli nesamin...

Pēc Ņujorkas Izstādes slēgšanas administrācija publicēja atrašo priekšmetu sarakstu. To skaitā bija 24 zobu proflāzes, 6000 bērnu, 600 brīļļu un 500 lietusmēteļu.

Hamburgas žurnāls «Der Spiegel» atsaucis savu ziņojumu, it kā kara noziedznieks Dr. Mengele slēpties pie Ārenbergas hercoga. Hercogs devis goda vārdu, ka Dr. Mengele esot viņam pilnīgi nepazīstama persona.

Bedfordas hercogs publicējis grāmatu par labu uzveikšanu. Grāmatā ir 151 padoms. Pirmais no tiem skan šādi: «Nekad nevalkājiēt uzvalku, kas izskatās tā, it kā Jūs to pirmo reizi būtu uzvilcis», bet pēdējais šādi: «Nekad neaļiet gulēt kopā ar namatāh, ja vien tas nav nenovārjams».

Nolandeļu rekrūšu vidū izdarītā aptauja liecināja, ka gandrīz neviens nezina, kas ir bijis Hitlers. Rietumvācu prese šo ziņu uzņēma ar gandarījumu.

Parīzē iznācis «Ubagu rokasgrāmatas» 17. izdevums. Šī «brīvās pasaules» 4 miljoniem profesionālo klaidoņu nepieciešamā rokasgrāmata satur ne tikai visu bagātmeķu adre-

ses, bet arī norādījumus par viņu rakstura īpatnībām un vājībām. Tā, piemēram, par kādreizējo Hitlera bagākeri un tagadējo Bonnas valdības padomnieku Jozefu Abzu ir teikts, ka viņš labprāt atceroties savu «anti-laistisko» pagāmi.

Zālāju apkopšanai kara aerodromos bundesvērs uztur 58.000 altu. Taču šim nolūkam vajadzīgs vismaz 90.000 altu. Militārais eksperts Helmutš Smits lētel gēmt palīgā zosis. Tās esot tikpat mazrunīgas kā aitas. Bez tam tās varot aizstāt sardzes karēivjus.

Konzessitijā [ASV] pirmais jaunatvērtais veļas mazgātavas klients bija kādas skolas internāta vadītājs, kuram pakļauti 1228 skolnieki. Veļas mazgātavas īpašnieks zaudēja samāņu, jo viņš bija opsolījis savam pirmajam klientam mazgāt veļu par velni visu mūžu.

Kāda 25 gadus veca Bavārijas vidusskolas skolotāja bija ļoti pārsteig-

ta, kad viņai piedzima bērns. «Es biju pārlicināta, ka neprecēta sieviete nevar kļūt māte,» viņa teica. Savu stāvokli viņa bija izskaidrojusi ar īpatnēju tiēksmi uz aptaukošanos.

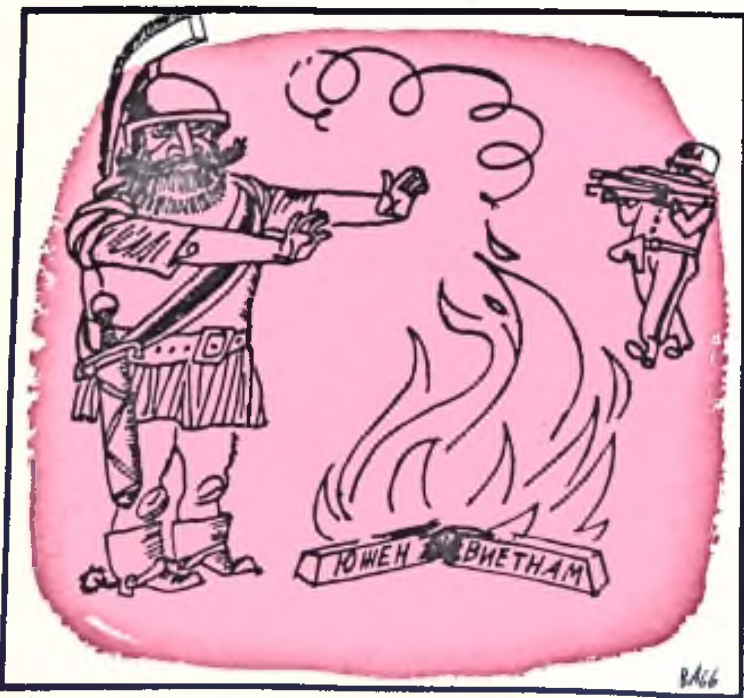
62 gadus vecais Esenes iedzīvotājs Pēteris Īpigelš spējis izlasīt 908 zilbes minūtē. Viņš ir pasaules rekordists ātrlasīšanā. Vai viņu kāds spējis saprast — tas ir cits jautājums.

Tokijā darbojas kinoteātris, kur var arī makšķerēt. Kādam kinoīpašniekam iedāvās pretī atvērt šādu kinoteātri pēc tam, kad viņš bija izlasījis laikrakstā informāciju, ka pēdējo 5 gadu laikā 3000 Japānas kinoteātru slēguši savas durvis.

Kādā modernās mākslas izstādē Parīzē prēmēja dvīdas veļkamīgi darinātas skulptūras. Taču izrādījās, ka tie ir «ārpus konkurences» Instalēti skulptūri.

VFR laikraksts «Der Sonntagsboten» izsaka sautumu un izbrīnu, ka katoliskajā Veijeras draudzē pēdējās vēlēšanās 30 balsis atdotas par Vācijas Sociāldemokrātiskās partijas kandidātiem. «Par šo nelietību vainīgie saņems sodu vēlāksais pastardienā,» draud laikraksts.

Pa «Dadzā» materiālu pēdām

MARSS:— NU, PIE ŠIS UGUNIS ZIEMU SĀ TĀ PĀRLAIDISU!

V. Andrejova zīm., «Striel», Soļija

Pērn 20. numurā mēs iepazīstinājām lasītājus ar dārgām ziepēm, ko ievārijuši bijušās TSP Pārtikas rūpniecības pārvaldes vīri Valmierā, gribēdami ražot burkānu miltus.

Pārtikas rūpniecības ministra vietnieks b. Laitkovskis šai sakarībā ziņo:

1. Kombināta direktors par bezsaimniecisko rīcību, kuras dēļ sapuva 55 tonnas burkānu, administratīvi sodīts.
2. Mēģinājumi pierādījuši, ka eksperimentālā iekārta burkānu miltus gan izstrādājot, bet nesaglabājot tanis karolinu. Sakarā ar to burkānu miltu ražošanas mēģinājumi pārtraukti un iekārta agregāti likti izmantot augļu konservu ražošanā un siērķeles zāvēšanā.

Feletons «Psihologiskais daltonisms» (skat. Nr. 22) veļlīts siltīmbai, kas konstatēta divās organizācijās — Rīgas cirkā un Rīgas elektromehāniskajā rūpnicā. No cirkā par ārstēšanas sekmēm mums ziņu vēl nav, toties no Elektromehāniskās rūpniecības atnākusi gara vēstule ar trim parakstiem, daudzlem taktiem, datumem un gudrām pamācībām, kas veļlītas «Dadzā» redakcijai. Tas viss, kopā ņemot, vērst pret cietušo Bukovskī, bet ne pret kaulīpa iniciatoriem.

Nobeigumā teikts, ka ceha aradorganizācijas kopsapulcē nolēmts uzlabot kolektīva audzināšanu un nepieļaut nevienu darba disciplīnas pārkāpumu. Labs nodoms. Bet, ja to papildinātu ārstēšanās pret psihologiskā daltonisma kailli, «Dadzis» prēcātos vēl vairāk.

ĀRZEMJU HUMORS

HUMANITE DIMANCHE ● PAESE SERA ● PARIS MATCH ● PUNCH

Lūk, kāpēc vīrleši mīl iet uz futbolu.

Bez vārdiem.

— Skaties, ko es nopirku par apdrošināšanas prēmiju!

— Heijā! Un tagad, draugi, uz naktiokālu!

— Paklausieties... Uzlieciet šo sev galvā un vediet viņus, kur patīk!...

— TĀTAD NORUNĀTS, VECAISI VAKARĀ IESKRIESIM AR SIEVU PIE JUMS PAPLĀPĀTI!

Журнал «ДАДЗИС»
 На латышском языке
 (№ 4. 220) 1966. Papīra formāts 72 x 108 l., 1 pap. loksne; 2 fiz. iespiedi.; 2,8 uzsk. iespiedi. Metiens 63 000. Manuskriptus atpakaļ neizsniedz.

Redakcijas kolēģija: I. Palkovs (redaktors), Pēteris Eteris, Zanis Grīva, Z. Haskins, M. Līmane, I. Līvšics, V. Mihailovs, H. Rukšāns, E. Rusmanis, V. Valdmanis, Tehn. red. V. Spīrģe. Laikraksta «Cīņa» izdevums. Iznāk 2 reizes mēnesī. Numurs maksā 20 kap. Redakcijas adrese: Rīgā, Vajņņu ielā 2. Tālrūni redaktoram 22-39-83, sekretāram 22-07-61, līdžstrādniekiem 22-18-28, vēstju nodaļai 22-52-70, māksliniekiem 22-53-70. Iespiests Latvijas PSR Ministru Padomes Valsts preses komitejas Poligrāfiskās rūpniecības pārvaldes Paraugtipogrāfijā Rīgā, Puškina ielā 12. Parakstīts iespiešanai 1966. gada 7. februārī. JT 00137. Pasūt. Nr. 266.

LAIBRĀKSTU ŽIGĀ.

G.C.

— No šā zefļa iznāktu ideāls flotes kājniēks: daudz muskuļu, maz smadzeņu . .
 — Tikai jāprot viņam iestāstīt, ka amerikāņu dzīves veids ir pārāks par mērkaķu dzīves veidu.